

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry, ve věci

žalobce: a) M. V.
b) I. V.
oba zastoupeni advokátem JUDr. Janem Najmanem
sídlem náměstí Republiky 53, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti: 1. **Česká telekomunikační infrastruktura a. s.**, IČ 04084063
sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3
2. **Město Přelouč**, IČ 00274101
sídlem Československé armády 1665, 535 01 Přelouč

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2017, č. j. ODSH-77843/2017-Sa

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobcům se vrací složená jistota ve výši 10.000 Kč.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobci se včasnou žalobou domáhali soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“) ze dne 15. 9. 2017, č. j. MUPC 16686/2017, jímž byla prodloužena platnost stavebního povolení na stavbu „Silniční most přes Labe mezi Valy a Mělicemi“ (dále jen „stavba“ či „most“).

II. Podstata věci

2. Shora označeným rozhodnutím stavební úřad prodloužil do 7. 7. 2019 platnost stavebního povolení na stavbu, které tento stavební úřad vydal dne 12. 3. 2015. Stavební povolení nabylo právní moci dne 7. 7. 2015. Žádost o prodloužení stavebního povolení byla podána dne 4. 7. 2017. Stavební úřad po obdržení žádosti zahájil řízení, vyžádal stanoviska, vyzval účastníky k případným námitkám. Následně vydal rozhodnutí o prodloužení k platnosti, ve kterém své rozhodnutí odůvodnil a vypořádal námitky žalobců. Fakticky se jedná o výstavbu nového mostu namísto mostu stávajícího, neboť součástí stavebního povolení je demolice stávajícího mostu.

3. Žalobci podali jako vlastníci sousedních pozemků proti rozhodnutí stavebního úřadu o prodloužení platnosti odvolání. V odvolání uvedli, že důvod k prodloužení povolení uváděný žadatelem spočívající v neschopnosti výběru zhotovitele stavby, nemůže být dostatečným důvodem pro vyhovění žádosti. Stavebník patrně dosud ani výběrové řízení nevypsál. Připomněli, že stavba souvisí s další stavební akcí, jež spočívá v rekonstrukci mostu v obci Valy, kde investorem je SÚS Pardubického kraje. Tyto akce na sebe musí navazovat. Bez dalšího odůvodnění namítli, že o rekonstrukci mostu bylo rozhodnuto proti vůli obyvatel obce Valy a též uvedli, že pokud by se jednalo o běžného stavebníka, platnost povolení by jistě prodloužena nebyla. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobců zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

III. Shrnutí žaloby

4. Žalobci, vzhledem k obsahu napadeného rozhodnutí, podali vcelku obsáhlou žalobu, ve které mísili námitky vůči dříve vydanému rozhodnutí o stavebním povolení z roku 2015 (toto však není předmětem soudního přezkumu) s námitkami, které se též týkaly územního rozhodnutí z roku 2007. Neurčitě zmínili, že dříve vydané územní povolení neobsahuje přesně tytéž pozemky jako stavební povolení. Namítali, že stavba bude mít vliv na jejich podnikatelské aktivity spočívající v pořádání víkendových trhů, neboť po dobu výstavby bude v platnosti úplná uzavírka komunikace přiléhající k místu trhů. Tyto námitky dále rozvedli pod body 2) až 9) žaloby.

5. K samotné otázce prodloužení stavebního povolení žalobci věnovali fakticky toliko body 10) a 12) žaloby, ve kterých uvedli, že stavebník, tedy Ředitelství vodních cest ČR, požádal o prodloužení povolení z důvodu neschopnosti výběru zhotovitele a také proto, že

se nepodařilo uzavřít smlouvu o spolufinancování s Pardubickým krajem. Tento stav však žalobci nezavinili a sám nemůže být důvodem pro to, aby žalobci a další občané obce měli nést následky nejistoty o tom, zda stavba bude realizována či nikoli. Nečinnost stavebníka při výběru dodavatele nemůže být jediným důvodem k prodloužení povolení. Opakovaně připomínali nutnou souvislost stavby s rekonstrukcí železničního mostu. Dále tvrdili, že pokud by se jednalo o běžného stavebníka, např. stavby rodinného domu, rozhodnutí o prodloužení by vydáno zcela jistě nebylo. Není jisté, že stavební po uplynutí prodloužené lhůty podá novou žádost o prodloužení.

6. V dalším textu žaloby žalobci rozebírali otázku platnosti územního rozhodnutí z roku 2007, jež se týká dané stavby. V otázce jeho prodloužování namítali jeho nicotnost. Stavba mostu a rekonstrukce jsou stěží v zájmu obyvatel obce Valy a mělo by být hlasováno v referendu. Orgány státní správy totiž ignorují hromadný odpor občanů obce Mělice.

IV. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhnul zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že obsah žaloby se v podstatě ztotožňuje s odvolacími námitkami, které žalobci podali v průběhu řízení o stavebním povolení a též v řízení o jeho prodloužení. Žalovaný proto odkázal na obsah svých rozhodnutí z 22. 6. 2015 a 11. 12. 2017, ve kterých námitky žalobců vypořádal. Žalovaný je toho názoru, že rozhodnutí o prodloužení stavebního povolení je v podstatě technickou záležitostí mezi stavebníkem a stavebním úřadem. Podmínky územního a stavebního povolení se nemění.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

8. Osoba zúčastněná na řízení 1) se v průběhu řízení nevyjádřila. Osoba zúčastněná na řízení 2) k žalobě uvedla, že v průběhu řízení o vydání stavebního povolení se řádně vypořádala s námitkami žalobců. K námitkám ohledně neplatnosti územní povolení uvedla, že toto bylo řádně a včas prodloužováno, je tedy stále v platnosti.

VI. Obecné teze přezkumu ve správním soudnictví

9. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

11. Zcela na úvod, než bude přistoupeno k samotnému zhodnocení výsledků přezkumu rozhodnutí v rozsahu, jak jej napadli žalobci, považuje soud za podstatné uvést zásadní obecné a podstatné teze, kterými je třeba se řídit při přezkumu v rámci správního soudnictví. Námitky žalobců jsou vedeny obsírněji a v převážné většině se mýlí s obsahem napadeného rozhodnutí, tím je v daném případě

prodloužení stavebního povolení, nýbrž se týkají podmínek dříve vydaného stavebního povolení. Může to být důsledkem toho, že žalobci v minulosti nedosáhli na soudní přezkum stavebního povolení – toto se podává ze správního spisu a je známo soudu z úřední činnosti. Jelikož napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí orgánu prvního stupně, soud poznamenává, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí orgánu I. stupně tvoří pro účely soudního přezkumu jeden celek.

12. Náležitě odůvodnění soudního (též správního) rozhodnutí je promítnutím práva na spravedlivý proces. Tato povinnost tak samozřejmě neznamená, že soudy i jiné orgány musí dát podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení; v úvahu je totiž třeba brát relevanci daného argumentu a jeho možnost ovlivnit výsledek řízení. V žádném případě ovšem nelze ignorovat argument, který je pro výsledek řízení klíčový [viz nález sp. zn. I. ÚS 1041/14 ze dne 4. 12. 2014 (N 217/75 SbNU 431), bod 60; shodně nález sp. zn. I. ÚS 1895/14 ze dne 10. 3. 2015 (N 52/76 SbNU 717), bod 31]. Platí tedy, že soudy se musí vypořádat s argumenty účastníků řízení způsobem, který odpovídá míře závažnosti těchto argumentů. Pokud soudy ignorují argument vznesený účastníkem řízení, který je klíčový pro výsledek řízení, vždy tím poruší základní právo jednotlivce na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny.

13. Taktéž platí, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku či její specifikaci (ve vztahu k soudům srovnej odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí – dostupné na stránkách tohoto soudu <https://hudoc.echr.coe.int>). Nadto je třeba mít na paměti, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy, minimálně implicitně, vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (a poté případného rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními a relevantními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

14. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>).

15. Soud taktéž dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí

odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

VII. Přezkumu věci krajským soudem

16. Dle § 115 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona pozbývá stavební povolení platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci. Dobu platnosti stavebního povolení může stavební úřad prodloužit na odůvodněnou žádost stavebníka podanou před jejím uplynutím. Podanou žádostí se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení.

17. Stavební úřady vykonávají soustavný dozor nad zajišťováním ochrany veřejných zájmů, ochrany práv a oprávněných zájmů právnických a fyzických osob a nad plněním jejich povinností vyplývajících z tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení (§ 132 odst. 1 stavebního zákona), přičemž veřejným zájmem se rozumí mimo jiné požadavek, aby stavba neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí, zájmy státní památkové péče, archeologické nálezy a sousední stavby, popřípadě nezpůsobovala jiné škody či ztráty [§ 132 odst. 3 písm. c) stavebního zákona].

18. Zásadní tedy je, aby rozhodnutí o prodloužení platnosti bylo vydáno na žádost stavebníka, ve správním řízení a aby žádost byla podána před uplynutím původní lhůty platnosti. Institut prodloužení platnosti stavebního povolení upravený v ustanovení § 115 odst. 4 stavebního zákona tedy není institutem, na základě kterého by měla být přezkoumávána zákonnost prodlužovaného stavebního povolení, k čemuž žalobce fakticky směřuje ve většině svých námitek. V řízení o žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení stavební úřad zkoumá pouze splnění zákonných podmínek obsažených v tomto ustanovení. Ze znění zmíněného ustanovení vyplývá, že stavební úřad musí posoudit pouze to, zda žadatel je osobou oprávněnou k podání žádosti, tj. zda je stavebníkem a zda žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení byla podána včas, tj. před uplynutím doby uvedené v ustanovení § 115 odst. 4 stavebního zákona. Teprve při splnění těchto podmínek může usuzovat o důvodnosti či nedůvodnosti žádosti. Žádné jiné otázky v tomto řízení nezkoumá, tím méně zákonnost prodlužovaného rozhodnutí. V projednávaném případě není sporu o tom, že žádost byla podána ve lhůtě osobou k podání žádosti oprávněnou. V kompetenci správních orgánů pak zůstala otázka posouzení důvodnosti žádosti o prodloužení stavebního povolení.

19. Z uvedeného taktéž vyplývá, že prodloužení platnosti stavebního povolení nemůže být pouhou formální procedurou, jako jí nejsou ani další instituty stavebního práva (změna podmínek stavebního povolení, dodatečné schválení stavby, změna v užívání stavby, atd.). Již z tohoto důvodu zákon stanoví, že žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení musí být odůvodněna; je tedy zřejmé, že stavebník musí uvést relevantní důvody pro nutnost prodloužení stavebního povolení, a

tyto důvody je povinen stavební úřad poměřovat s chráněnými zájmy a právy subjektů dotčených stavební činností.

20. V rozsudku ze dne 23. 8. 2017, č.j. 2 As 26/2017-44, bod 19 Nejvyšší správní soud uvedl: *Při stanovování doby platnosti a jejího případného prodloužení by měl stavební úřad brát vždy v úvahu neměnnost podmínek v území po dobu platnosti rozhodnutí, kdy jeho platností je nastolena fikce trvanlivosti vztahů v území ve vztahu k umísťované stavbě. Po delší době je změna podmínek v území již pravděpodobná. Z těchto důvodů je omezena možnost stanovení delší doby platnosti než pět let. Vydané územní rozhodnutí tak zakládá určitý stav v území (viz in Machačková, J. a kol.: Stavební zákon, Komentář, 2. vyd., C. H. Beck Praha 2013, str. 398-399). Uvedené omezení platnosti územního rozhodnutí má dva důvody. Jednak zohlednění možných změn podmínek v území - za dobu delší než dva roky se mohou změnit podmínky v území a je tedy potřeba navrhovanou stavbu znovu posoudit z hlediska cílů územního plánování, a za druhé je nutné umožnit předvídatelnost rozvoje území pro majitele okolních nemovitostí. Možnost prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona je tedy nutné považovat za výjimku z obecného časového omezení platnosti územního rozhodnutí. Povinností žadatele je proto náležitě zdůvodnit, proč by v jeho konkrétním případě měl být stav v území konzervován po další dobu. Uvedené závěry je možné přenést též na prodlužování platnosti stavebního povolení.*

21. Jinými slovy, shora uvedené neznámá (jak částečně uvádí žalovaný ve svém vyjádření), že by řízení o prodloužení doby platnosti stavebního povolení (a analogicky územního povolení) bylo ryze formálním procesem, v němž by stavební úřad pouze vyhodnotil, zda žadatel nabídl uspokojivé vysvětlení toho, proč stavbu nezahájil. Smyslem zákonného omezení doby platnosti územních rozhodnutí a stavebních povolení totiž je, aby rozvoj území dlouhodobě právně neblokovaly umístěné či povolené stavby, od jejichž faktické realizace však již stavebník upustil nebo jejichž parametry neodpovídají změněným podmínkám v území (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. září 2012, č. j. 9 As 74/2012 - 39). Stavební úřad proto logicky musí v řízení o prodloužení platnosti takového rozhodnutí posoudit, zda se podmínky v území během uplynulé doby nezměnily natolik podstatně, že původní územní rozhodnutí či stavební povolení jim už neodpovídá. Typickým příkladem může např. být zjištění výskytu chráněného živočicha v místě budoucí stavby v situaci, kdy vliv stavby na jeho vývoj nebyl v původním řízení brán v úvahu (srov. analogicky ve vztahu k prodloužení platnosti stavebního povolení rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. prosince 2015, č. j. 4 As 232/2015-46). V takovém případě nemůže stavební úřad dobu platnosti původního rozhodnutí prodloužit a žádost zamítne. Bude-li mít stavebník zájem na provedení stavby, bude muset projít procesem nového územního či stavebního řízení. V nyní posuzovaném případě žalobci netvrdili, že by došlo k takto zásadní změně podmínek pro stavební povolení.

22. Ze správního spisu, tedy žádosti o prodloužení ze dne 3. 7. 2017 se podává, že důvody k žádosti jsou vícere, fakticky na sebe navazující. Prvně to, že u dané stavby dopravní infrastruktury (nový most přes řeku Labe, která je v daném místě široká 65 metrů – pozn. soudu) bylo ke konci roku 2006 Ministerstvem dopravy

rozhodnuto o změně podílu financování s účastí Pardubického kraje. V závislosti na tom smlouva o spolufinancování nebyla dosud uzavřena, což je předpokladem k výběru dodavatele stavby. Žadatel uvádí, že smlouva spolupráci s Pardubickým krajem je projednána a předpokládá zahájení výstavby do konce roku 2017. Orgán prvního stupně poté zahájil řízení a především vyžádal případná závazná stanoviska k prodloužení platnosti stavebního povolení. Závazné stanovisko se mu dostalo jednoho kladného, a to od odboru stavebního a silničního hospodářství – orgánu příslušného dle zákona o vodách (vodoprávního úřadu). Jiné orgány stanovisko neposkytly, důvodně tak orgán prvního stupně předpokládal, že jejich dřívější závazná stanoviska zůstávají v platnosti a dotčení veřejného zájmu zůstává oproti původnímu stavu beze změny.

23. Optikou shora uvedených předpokladů a zjištěných skutečností soud hodnotí postup, jenž vyústil v prodloužení platnosti stavebního povolení, jako splňující zákonné předpoklady. Jistě lze dát za pravdu žalobcům, že automatické prodloužování platnosti stavebního povolení není na místě a že k tomu musí existovat dostatečné důvody. Žadatel – stavebník se shora naznačenými důvody v žádosti přišel a správní orgán je vzal za relevantní. Soud zde připomíná, že výstavba mostu přes větší řeku není jednoduchou stavbou a je zřejmé, že spolu s demolicí stávajícího objektu mostu si vyžádá vyšší náklady. Rovněž je obecně znám mnohdy nevyhovující stav mostů po celé ČR. Pokud tak v průběhu platnosti vydaného stavebního povolení bylo exekutivním orgánem státu (ministerstvem) rozhodnuto o změně způsobu financování, je to akceptovatelné spolu s tím, že následně bylo třeba uzavřít smlouvu o spolufinancování. Uvedené důvody zpoždění zahájení realizace stavby soud spatřuje za pochopitelné a potažmo za relevantní podklad pro vydané rozhodnutí. Jedná se o první prodloužení. Povolení bylo prodlouženo o 2 roky, což soud považuje v dané věci za přiměřené. Obavy žalobců o dalším možném prodloužení se nenaplnily, z jejich pozdějšího podání soud zjistil, že dne 18. 1. 2019 mělo dojít k předání staveniště. Prodloužení stavebního povolení o dva roky soud nehodnotí jako tak dlouhou dobu, při které mohlo dojít ke změně podmínek v území. Z průběhu řízení o povolení prodloužení ze závazných stanovisek ani z podání žalobců nebylo zjištěno, že podmínky pro vydání povolení by se jakkoli změnily. Trvání dvou let není tak rozsáhlý interval, po který by dotčené osoby nemohly být oprávněně žádány toho, aby byly setrvaly při vědomí, že stavba je povolena a bude zřejmě i zahájena. Ostatně již přibližně od roku 2005 jsou žalobci seznámeni s tím, že v záležitosti mostu přes Labe dojde v budoucnu k zásadním stavebním pracím, plyne to též z územního plánu obce.

24. Námitky žalobců, že běžný neurčitý stavebník by na prodloužení platnosti povolení zcela jistě nedosáhl, soud hodnotí spíše jako spekulace, neboť nejsou a nemohou být z povahy čímkoli podloženy. Soud rovněž není toho názoru, že stavební úřad měl po stavebníkovi požadovat podrobnější a další důvody vedoucí k prodloužení povolení. Rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo dostatečně odůvodněno a je v něm rovněž přiléhavě konstatováno, že nebylo pokračováno ve stavebním řízení, nýbrž se posuzovala žádost o prodloužení. Proto v rozhodnutí nejsou vypořádány námitky, které s prodloužením povolení nesouvisí. Tato linie námitek žalobců se pak ostatně táhne i odvolacím řízením a též v řízení před soudem. Žalobní námitky stran podnikání žalobců, ohrožení jejich podnikatelské činnosti proto soud nevypořádával. Ze

stavebního povolení, konkrétní akce a průběhu trvání času se podává, že žalobci mohli svoji podnikatelskou činnost provozovat i po vydání stavebního povolení až do doby zahájení skutečných stavebních prací na místě. Doba, po kterou stavba zahájena nebyla, jim tak mohla sloužit k tomu, aby se na budoucí omezení mohli připravit. S opakovanými a rozšířenými argumenty žalobců se řádně vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Ostatně žalobci v žalobních bodech nenapadají konkrétní závěry rozhodnutí žalovaného, nýbrž vedou (opakovaně) polemiku na úrovni otázek řešených při vydání stavebního povolení a jen okrajově směřují námitky k nesouhlasu s prodloužením, když uvádějí, že proto neměl stavebník dostatečný důvod.

25. V těchto konsekvencích soud nikoli zcela chápe postoj žalobců, kteří jako obyvatelé přilehlé obce brojí proti výstavbě nového mostu, který nahradí most stávající, patrně již stavebně nevyhovující. Jiný důvod výstavby se souvisejícím vynaložením většího objemu veřejných prostředků si soud nedokáže vybavit. Stavba je v souladu s územním plánem města Přelouč (katastr obce hraničí se severním, tj. pravým břehem řeky Labe) a obce Valy. Fakticky shrnuto, postoj žalobců, byť vcelku pochopitelně odůvodněn jejich subjektivními ekonomickými zájmy, by znamenal to, že původní most nebude do budoucna nahrazen. Starší stavby či technologie nelze opravovat neomezeně a opakovaně. Tento přístup ze strany žalobců vyvolává pochybnosti. Sami žalobci totiž v žalobě zmiňují, že nový most povede k závažnému zásahu do kvality žití v obcích Valy a Mělice. Vyjadřují tím patrně obavy před možným zvýšeným provozem vozidel. Nemohou však mít za cíl dosáhnout toho, aby namísto mostu pro překonání nikoli malé řeky sloužil přívoz.

26. Soud nepominul samostatnou skupinu námitek žalobců, které směřovaly vůči dříve vydanému územnímu rozhodnutí ohledně dané stavby. Namítají, že územní rozhodnutí jim nebylo řádně doručeno, namítají nesrovnalost s pozemky dotčenými stavebním povolením a rovněž to, že pokud bylo prodloužováno územní rozhodnutí, došlo k časovým pochybením. K tomu soud uvádí, že rovněž tyto námitky nemají své místo k posouzení v řízení o prodloužení pravomocného stavebního povolení. Soud zde vychází ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012 č.j. 9 As 74/2012-39, kde tento soud uzavřel, že v obdobných věcech jde o zjevný příklad tzv. řetězení správních aktů, kdy stavební povolení časově a obsahově navazuje na dříve vydané územní rozhodnutí. Každý z aktů směřuje vůči svým adresátům, kterým je též samostatně oznamován. V rozhodnutí však soud konstatoval, že ani pozdější zrušení územního rozhodnutí, nebude podkladem rozhodným při prodloužování pravomocného stavebního povolení. Nadto má soud pochybnosti o skutečné pravdivosti námitek žalobců. Správní orgány totiž v průběhu řízení ozřejmily, že územní rozhodnutí bylo doručováno veřejnou vyhláškou, což daná úprava umožňuje. Rovněž popsaly řádnou chronologii prodloužování platnosti územního rozhodnutí. Nesoulad mezi pozemky nebyl žalobci řádně specifikován.

27. Pro úplnost soud dodává, že ani námitka tvrzené nutné a potřebné souvislosti či návaznosti na jinou stavební akci – rekonstrukci sousedního železničního mostu není námitkou k věci, jejíž vazbu by bylo namísto posuzovat a zohledňovat v řízení o prodloužení stavebního povolení. Soud z obecně vznesených

tvrzení žalobců ani z obsahu správního spisu nemohl jakkoli usoudit, že by obě stavební akce byly na sobě nutně závislé. Pokud by tomu tak mělo být, jistě by to bylo promítnuto do dříve vydaného stavebního povolení, což žalobci netvrdí.

28. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Žalobci na svých právech zkrácení postupem žalovaného nikterak nebyli.

29. Žalobci v průběhu soudního řízení dne 16. 1. 2019 podali návrh na vydání předběžného opatření, kterým by soud stavebníku uložil povinnost zdržet se předání staveniště dne 18. 1. 2019. Soud o předběžném opatření samostatně nerozhodl, neboť již dne 17. 1. 2019 rozhodl ve věci samé a o výsledku řízení informoval účastníky řízení. V této souvislosti bylo ve výroku III. rozsudku rozhodnuto o vrácení složené jistoty, ke jejímuž složení nebyli žalobci povinni.

VIII. Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci nebyli v řízení úspěšní. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

31. Osobám zúčastněným na řízení nevznikly náklady řízení v souvislosti s plněním povinností uložených soudem (§ 60 odst. 5 s.ř.s.)

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 17. ledna 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu